

Geloven in Mila

Onze dochter Mila is geboren in 2002 in Tallinn, Estland, waar wij destijds woonden en werkten. Zielsgelukkig waren we na haar geboorte. Wat een trots, liefde en verwondering, we konden de hele wereld aan. Elke ouder kent dat gevoel na de geboorte van je kind. Alsof je een wereldrecord hebt verbroken op de 100 meter sprint, de Mount Everest hebt beklommen, het winnende doelpunt hebt gemaakt in de finale van een wereldkampioenschap voetbal.

Tien maanden na de geboorte donderden we van onze roze wolk. De Mount Everest werd een diepe krater. Gediskwalificeerd voor de 100 meter, een honderd procent kans gemist vlak voor het eindsignaal waardoor we de wereldbekerfinale verloren. Na maanden van twijfel en onzekerheid over haar achterblijvende ontwikkeling hadden we een hersenscan laten maken. De neuroloog vertelde dat onze dochter meerdere aangeboren hersenafwijkingen had en dat er geen zinnig woord te zeggen was over haar toekomst. Een lang traject met vele onderzoeken volgde. We zijn inmiddels vijftien jaar verder, en van een nadere diagnose of prognose is het nooit gekomen.

Onze dochter is geestelijk en lichamelijk gehandicapt. Cognitief is ze ongeveer 2 jaar oud. Ze kan een beetje lopen, maar is voornamelijk afhankelijk van haar rolstoel. Ze heeft een beperkte woordenschat, herkent mensen en situaties, maar heeft 24 uur per dag zorg en toezicht nodig.

Ondanks al haar beperkingen is ze een vrolijk kind. Ze is een grote gangmaker op de woongroep en bij ons thuis. Altijd liedjes luisteren en meezingen, dansen in haar rolstoel en Kinderen voor Kinderen luisteren op haar iPad. Stoeien met haar broertje en papa en ballen gooien zijn favoriete bezigheden.

Ze woont grotendeels in een kleinschalige woongroep en is bij ons in de weekenden. Ondanks alle zorg, die altijd zal blijven, genieten we enorm van onze Mila.

Mijn vrouw, zoon (9) en ik zijn altijd met sport bezig. Zelf ben ik werkzaam in de topsport, waar ik elke dag met talentvolle coaches en spelers mag werken. Elke dag weer je grenzen verleggen om je dromen waar te maken. Onze dochter heeft al een aantal keren moeten revalideren van zware operaties. Telkens opnieuw leren lopen en bewegen om zelfstandig haar bed of rolstoel in en uit te kunnen, ook dat is topsport. Op haar manier verlegt ook Mila keer op keer haar grenzen.

Iedere keer dat we samen fietsen – Mila op haar speciale driewieler – blijkt ze beter in staat zelfstandig te sturen en te trappen. Vol verwondering kijken we naar haar doorzettingsvermogen. Wij moedigen haar aan en het is prachtig om te zien hoe trots ze is op haar prestatie. In het zwembad gaat ze haar eigen gang: met bandjes om zwemt ze het hele bad rond. Dit bevordert haar zelfstandigheid en geloof in eigen kunnen. Sinds kort gaat ze met

de woongroep ook naar de fitness. Ze traint op de roeimachine en doet oefeningen op verschillende fitnessapparaten. Soms krijgen we van de begeleiders filmpjes toegestuurd. Dan zien we Mila met een rood hoofd en een grote lach op haar gezicht hard aan het werk op een hometrainer.

Ik ben ervan overtuigd dat sporten Mila niet alleen in een betere conditie houdt, maar dat het haar mentaal ook heel veel brengt. Ze is zo trots dat ze dit zelf kan, het voelt voor haar en ons als een overwinning. Met een lach fantaseren we na een stukje wandelen over het beklimmen van de Mount Everest. Op de fiets winnen we de Tour de France en als we ballen gooien in de basket in onze tuin winnen we de NBA-finale.

We geloven in onze Mila met al haar beperkingen, maar vooral met al haar mogelijkheden.

Jelle Goes is specialist voetbaljeugdopleidingen. Hij werkte in het verleden voor de KNVB, PSV en CSKA Moskou en was bondscoach van Estland.